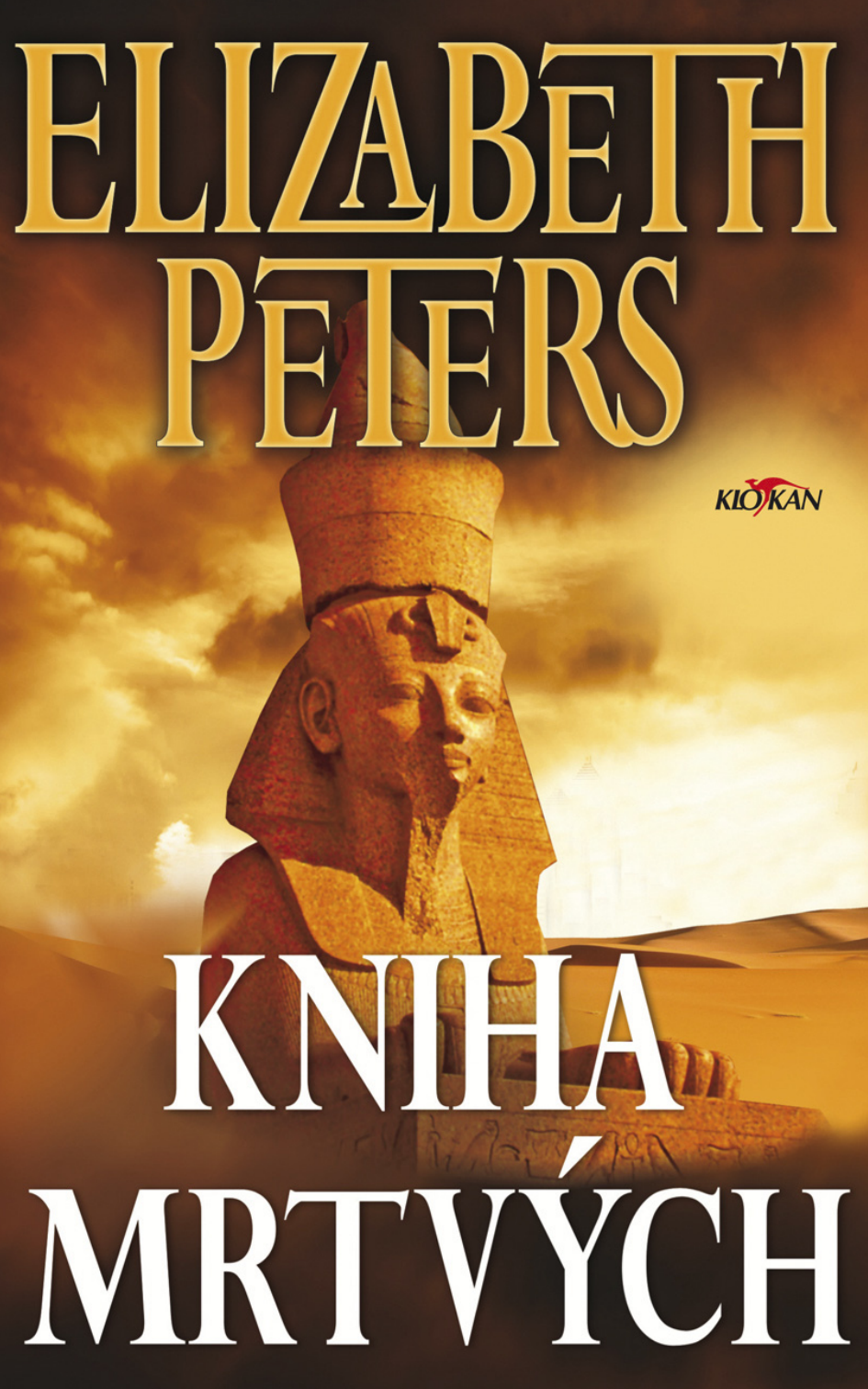

ELIZABETH PETERS

KIOKAN

KNIHA

MRTVÝCH

Copyright © 1998 by MPM Manor, Inc.

Translation © Jaroslav Kubrycht, 2009

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu

THE APE WHO GUARDS THE BALANCE

přeložil Jaroslav Kubrycht

Redakční úprava Alena Zatloukalová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2009

shop@alpress.cz

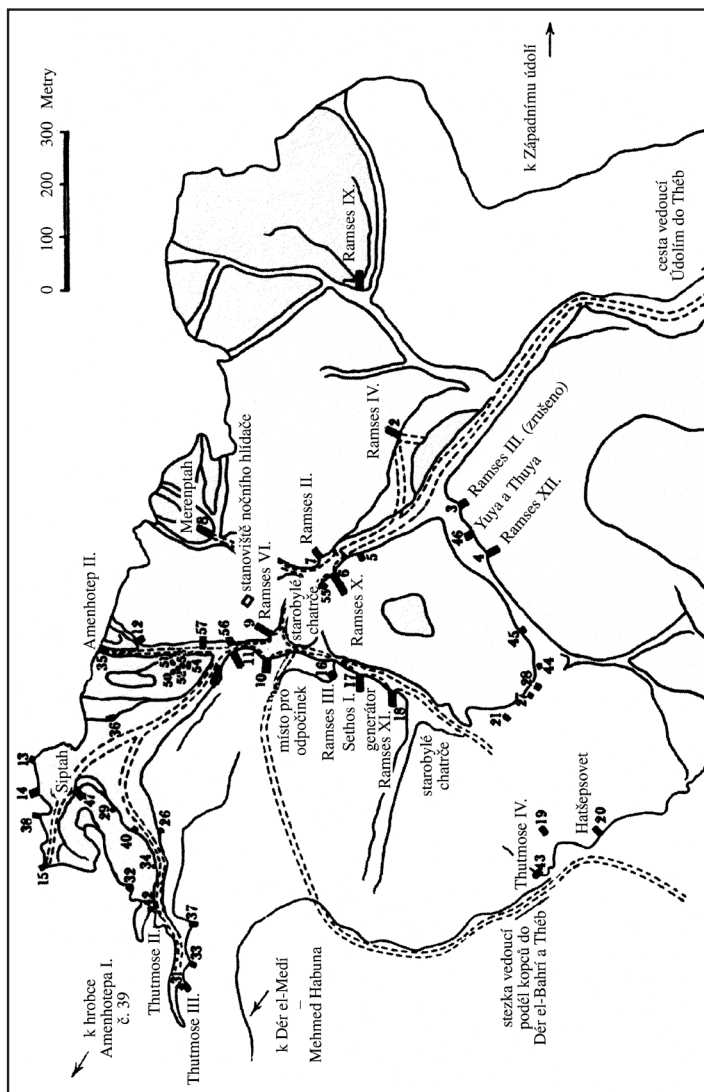
Vydání druhé, 2019

ISBN 978-80-7543-986-4

Joshuovi Gabrielu Rolandu Brown Mertzovi

20. prosince 1997

S láskou od Ammie

Náčrt mapky Údolí králů, 1907

PŘEDMLUVA

Ti, kdo studují život a dílo paní Amelie P. Emersonové, budou bezesporu potěšeni, že neúnavné zkoumání současné vydavatelky nedávno objevené kolekce emersonovských dokumentů přineslo dodatečné plody. Určité výňatky z Rukopisu H byly zařazeny do posledního svazku pamětí paní Emersonové, další výňatky se objevují zde. Autorství tohoto rukopisu bylo potvrzeno: napsal jej „Ramses“ Emerson, avšak dodatky různým písmem naznačují, že jej četli a komentovali ostatní členové rodiny. Kolekce dopisů, označených „B“, je podepsána Nefret Forthovou. Jelikož adresát těchto dopisů je označován pouze jako „Drahý“ nebo „Miláček“, byla vydavatelka původně na pochybách, pokud jde o jeho totožnost. Rozhodla se tedy nechat na pochybách i čtenáře. Spekulace je kořením života, jak by řekla paní Emersonová.

Novinové výstřižky a různé dopisy jsou zařazeny v samostatné složce (F).

Současná vydavatelka považuje za nutné dodat na svou vlastní obhajobu, že samotné deníky obsahují řadu rozporů. Paní Emersonová je začala psát jako své soukromé deníčky. Později se rozhodla uspořádat je pro budoucí uveřejnění, avšak (jak pro ni bylo typické) dělala to poněkud nedbale a trvalo jí to dlouho. Její metodologie, můžeme-li to tak nazvat, vysvětluje anomálie, omyly a anachronismy v samotném původním textu. Vydavatelka doufá, že nakonec vytvoří definitivní, důkladně anotované vydání, v němž budou tyto rozpory

vysvětleny (pokud je možné vysvětlit způsob, jakým pracovala bystrá mysl paní Emersonové).

Pro egyptology bude mít zvláštní význam popis, který vytvořila paní Emersonová objevu KV55, jak se nyní nazývá hrobka, objevená Ayertonem v lednu 1907. Nikdy nebyla publikována řádná zpráva o tomto objevu a líčení účastníků se liší v tolika podrobnostech, že člověk musí pochybovat o jejich přesnosti. Není překvapující, že nikdo z nich se nezmiňuje o přítomnosti profesora Emersona a jeho druhů. Verze paní Emersonové, která ovšem není prosta předpojatosti, uvádí, že pátrači po hrobech opovrhovali profesorovými návrhy a radami.

Vydavatelka si byla až příliš vědoma předpojatosti paní Emersonové, a proto si dala velkou práci s tím, aby porovnála její verzi s líčením ostatních. Je zavázána Jimu a Susan Allenovým z Metropolitního muzea umění za to, že jí dali k dispozici nezveřejněné rukopisy deníků paní Andrewsové, dále Dennisu Forbesovi, vydavateli KMT, že jí dovolil prostudovat sloupcové obtahy kapitoly o KV55 z jeho příští knihy *Hrobky, poklady, mumie*, a panu Johnovi Larsovi z Orientálního ústavu za odpovědi na nesčetné otázky o Theodoru Davisovi a kanopách. A také Lile Pinch Brockové, poslední osobě, která vedla vykopávky na KV55.

Vydavatelka rovněž přečetla prakticky všechny knihy a články, které o hrobce vyšly. Tato (výjimečně působivá) bibliografie bude zaslána čtenářům po obdržení ofrankované zpáteční obálky. Vydavatelka došla k závěru, že popis paní Emersonové je nejpresnější, a že tedy měla, ostatně jako vždy, pravdu.

KNIHA PRVNÍ

OTVÍRÁNÍ ÚST MRTVÝCH

*Nechť jsou mi dána má ústa.
Nechť moje ústa otevře Ptah železným nástrojem,
kterým otvírá ústa bohů.*

1

Právě jsem si zapichovala do klobouku další jehlici, když se dveře knihovny otevřely a Emerson vystrčil hlavu.

„Chtěl bych se s tebou o něčem poradit, Peabodyová,“ začal.

Zřejmě pracoval na své knize, protože černé vlasy měl rozčuchané, košili rozepnutou a rukávy vyhrnuté nad lokty. Emerson tvrdí, že jeho duševní procesy brzdí límce, manžety a kravaty. Možná je to pravda. Nic jsem proti tomu nenamítala, protože svalnaté tělo a do bronzova opálená kůže mého manžela v tomto nedbalém oblečení nejlépe vyniknou. Při této příležitosti jsem však musela potlačit vzrušení, které ve mně vždycky vzbuzuje pohled na Emersona, protože byl přítomný Gargery, náš sluha.

„Prosím, nezadržuj mě, drahý Emersone,“ odpověděla jsem mu. „Jdu se připoutat řetězem k zábradlí čísla deset v Downing Street a už mám zpoždění.“

„Připoutat se,“ opakoval Emerson. „Můžu se zeptat proč?“

„Byl to můj nápad,“ vysvětlovala jsem skromně. „Během dřívějších demonstrací velcí policisté zvedli a odnesli bojovnice za hlasovací právo žen a tím demonstrace skončila. To nebude tak snadné, když se dámy připoutají k něčemu pevnému, jako je železné zábradlí.“

„Chápu.“ Otevřel dveře dokořán a vynořil se. „Chceš, abych tě doprovodil, Peabodyová? Mohl bych tě odvézt autem.“

Bylo by obtížné říct, který jeho návrh mě poděsil víc – že půjde se mnou, nebo že bude řídit auto.

Emerson chtěl už několik let koupit jeden z těch přišerých strojů, ale pod různými záminkami jsem to odkládala až do tohoto léta. Udělala jsem všemožná bezpečnostní opatření, povýšila jsem jednoho stájníka na šoféra a ujistila jsem se, že se mu dostalo řádného výcviku. Trvala jsem na tom, že pokud by děti chtěly řídit tu hroznou věc (což chtěly), musí brát lekce. David a Ramses se stali tak zručnými řidiči, jak jen muži jejich věku mohou být. Podle mého mínění byla Nefret ještě lepší, i když to mužská část rodiny popírala.

Žádné z těchto rozumných opatření nezabránilo obávaným následkům. Emerson samozřejmě odmítl nechat se vozit šoférem nebo mladšími členy rodiny. Brzy se to rozneslo po vesnici a okolí. Jediný pohled na Emersona, shrbeného nad volantem, se zuby vyceněnými v blaženém úsměvu a s modrýma očima, zářícíma za automobilovými brýlemi, stačil vehnout hrůzu do srdcí chodců i řidičů. Troubení klaksonu, (který Emerson miloval a neustále používal), mělo stejný účinek jako hasičská siréna. Všichni v doslechu okamžitě vyklidili silnici, v případě nutnosti sjeli do příkopu nebo zamířili do křoví. Trval na tom, že si tu zpropadenou věc vezmeme s sebou do Londýna, ale až doposud se mi dařilo zabránit tomu, aby s ní jezdil ve městě.

Mnoho let šťastného manželství mě naučilo, že jsou určité věci, na které jsou manželé neobvykle citliví. Za každou cenu je třeba se vyhnout jakémukoli zpochybnění jejich mužnosti. Z jakéhosi důvodu, který mi uniká, je schopnost řídit automobil považována za symbol mužnosti. Proto jsem musela najít jinou výmluvu, abych odmítla jeho nabídku.

„Ne, drahý Emersone, nebylo by pro tebe vhodné, abys šel se mnou. Za prvé máš spoustu práce na závěrečném svazku svých *Dějin starého Egypta*. A za druhé, když jsi mě naposled doprovázel na podobnou expedici, srazil jsi hrubě dva policisty.“

„A udělám to znovu, pokud se odváží vztáhnout na tebe ruku,“ zvolal Emerson. Jak jsem doufala, toto téma odlákalo jeho pozornost od automobilu. Modré oči mu zahořely safírovým ohněm a důlek na jeho bradě se zachvěl. „Proboha, Peabodyová, přece nečekáš, že budu stát nečinně, když nějaký neomalený policejní důstojník zachází brutálně s mou ženou!“

„Ne, můj milý, to nečekám, a proto nemůžeš jít se mnou. Účelem tohoto podniku je, aby mě zatkli – a ano, aby se mnou špatně zacházeli. Kdyby tě zatkli za napadení policejního důstojníka, odlákalo by to pozornost veřejnosti od boje za volební právo žen, o které my dámy usilujeme...“

„Sakra, Peabodyová!“ dupl si Emerson. Občas má sklony k takovým dětským projevům.

„Přestaneš mě, prosím, přerušovat, Emersone? Chtěla jsem...“

„Ty mě nikdy nenecháš dokončit větu!“ vykřikl.

Obrátila jsem se na našeho sluhu, který čekal, aby mi otevřel dveře. „Můj slunečník, prosím, Gargery.“

„Prosím, madame,“ řekl Gargery. Jeho nevýrazné, avšak vlídné rysy se stáhly do úsměvu. Gargery miluje ty přátelské výměny názorů mezi mnou a Emersonem. „Pokud smím něco podotknout, madame, tak ten klobouček vám nesmírně sluší,“ pokračoval.

Otočila jsem se k zrcadlu. Klobouk byl nový a já jsem si myslela, že se ke mně hodí. Nechala jsem si ho ozdobit rudými růžemi a hedvábnými zelenými listy. Tlumené barvy, které se považují za vhodné pro zralé vdané ženy, mají nešťastný účinek na mou nažloutlou pleť a černé vlasy a nevidím žádný důvod pro otrocké podléhání módě, když výsledek ženě nesluší. Kromě toho je rudá barva Emersonova oblíbená. Když jsem zasunovala poslední jehlici, objevil se jeho obličej v zrcadle vedle mého. Musel se sehnout, protože měří sto osmdesát centimetrů a já jsem o pěkných pár čísel menší. Využil našeho vzájemného postavení (a postavy Gargeryho za sebou), kradmo mě poplácal a řekl přátelsky:

„No tak dobře, má drahá, pěkně se bav. Pokud nebudeš zpátky na čaj, zaběhnu na policejní stanici a složím za tebe kauci.“

„Neobjevuj se tam před sedmou,“ poradila jsem mu. „Doufám, že mě hodí do zeleného antonu a snad mi i nasadí želízka.“

„Rád bych viděl toho chlapa,“ podotkl Gargery ne právě tiše, „který by to dokázal.“

„Já taky,“ souhlasil můj manžel.

• • •

Byl typický listopadový den v drahém starém Londýně – pochmurný, šedivý a vlhký. Přijeli jsme z Kentu teprve předešlý týden, Emerson potřeboval konzultovat určité odkazy v Britském muzeu. Naším dočasným bydlištěm byl Chalfontský dům, městský činžák, patřící Emersonovu bratru Walterovi a jeho ženě Evelyn, která tu nemovitost zdědila po svém dědečkovi.

Přestože jsem měla ráda shon a hemžení metropole, byl mým duchovním domovem Egypt, a když jsem dýchala nezdravou směs uhelného kouře a vlhkosti, myslela jsem nostalgicky na jasnou, modrou oblohu, horký, suchý vzduch a napětí další sezony na vykopávkách. Poněkud jsme se tento rok opozdili, ale zpoždění bylo způsobeno hlavně tím, že Emerson ještě nedokončil své dlouho očekávané *Dějiny*. To mi umožnilo zúčastnit se záležitosti drahé mému srdci. Pocítila jsem nával radosti, když jsem rázně kráčela ulicí s nezbytným slunečníkem v jedné ruce a řetězy v druhé.

Vždycky jsem silně podporovala věc volebního práva pro ženy, ale profesionální závazky mi bránily účastnit se aktivně hnutí sufražetek. Ne že by to hnutí bylo nějak zvlášť aktivní nebo účinné. Téměř každý rok se v parlamentu předkládal zákon o volebním právu žen, obvykle však byl znevažován či ignorován. Politici a státníci slibovali, že zákon podpoří, a pak svůj slib nedodrželi.

V poslední době však zavál v Londýně čerstvý severní vítr. V Manchesteru založila jakási paní Emmeline Pankhurstová a její dvě dcery Ženský politický a sociální svaz. Začátkem tohoto roku se rozhodly – podle mého mínění docela rozumně – přenést své ústředí do centra politického dění. Setkala jsem se s paní Pankhurstovou při několika příležitostech, ale nerozhodla jsem se, pokud jde o její organizaci, až do těch šokujících událostí z 23. října, které vzbudily mé hluboké rozhořčení. Ženy chtěly mírumilovně vyložit své názory a naděje parlamentu, avšak byly z té bašty mužské nadřazenosti násilím vyhnány – byly zastrašovány, strkali do nich, porazili je na zem a uvěznili! Ještě teď byla slečna Sylvie Pankhurstová ve vězení spolu s několika dalšími spolumbojovnicemi. Když jsem se dozvěděla o dnešní demonstraci, rozhodla jsem se podpořit uvězněné ženy i hnutí.

Ve skutečnosti jsem se však dopustila klamu, když jsem Emersonovi řekla, že mým cílem je Downing Street. Bála jsem se, že by se mohl strachovat o mou bezpečnost a jít za mnou. Ženský svaz se rozhodl demonstrovat před domem pana Geoffreyho Romera na Charles Street, blízko náměstí Berkeley.

Vedle pana Asquithe, ministra financí, bylo toto individuum naším nejúpornějším a nejvýkonnějším protivníkem v Dolní sněmovně. Byl elegantní a výmluvný řečník, s vynikajícím klasickým vzděláním a značným soukromým jměním. Emersonovi a mně se jednou dostalo cti prohlédnout si jeho nádhernou sbírku egyptských starožitností. Cítila jsem jako svou povinnost udělat pár jízlivých poznámek o ženském volebním právu, avšak byly to Emersonovy ještě jízlivější poznámky o nemorálnosti soukromých sběratelů, které pana Romera popudily. Už nás nikdy nepozval. Docela jsem se těšila na to, jak se připoutám k jeho zábradlí.

Obávala jsem se, že jdu pozdě, ale když jsem došla na místo, zjistila jsem, že všechno je v neuvěřitelném zmatku. Nikdo nebyl připoután k zábradlí. Lidé zmateně postávali kolem. Na druhém konci ulice se k sobě choulila skupinka

žen a živě debatovala. Zřejmě to byla porada vedoucích, neboť jsem zaslechla známý hlas paní Pankhurstové.

Už jsem se k nim chtěla připojit, když jsem zahlédla známou postavu. Byl to vysoký mladý muž, dokonale oblečený do proužkových kalhot, dlouhého kabátu a cylindru. Opálená pleť a husté černé obočí připomínaly Araba nebo Indiána, ale nebyl to žádný z nich. Jednalo se o mého syna, Waltera Peabody Emersona, lépe známého pod přezdívkou Ramses.

Když mě spatřil, přerušil rozhovor s mladou ženou, stojící vedle něho, a pozdravil mě s tím protivným přízvukem, který získal, když strávil jeden semestr v Oxfordu a navštěvoval přednášky profesora Wilsona o starém Římě a Řecku. „Dobré odpoledne, máti. Smím ti představit slečnu Christabel Pankhurstovou, kterou, zřejmě, ještě neznáš?“

Byla mladší, než jsem očekávala – něco přes dvacet, jak jsem se později dozvěděla – a nebyla ošklivá. Pevné rty a přímý pohled zvýrazňovaly její kulatý obličej a tmavé vlasy. Přemýšlela jsem, jak se s ní Ramses asi seznámil – z toho, jak na něho kulila oči, mi bylo jasné, že to není jejich první setkání. Ramses měl tu nešťastnou vlastnost, že přitahoval ženy, obzvlášť energické ženy.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se. „A kde je Nefret?“

„Nevím, kde je,“ přiznal Ramses. „Moje ‚sestra‘, abych jí dal čestný titul, na kterém trváš, třebaže jej neospravedlňuje ani právo, ani krevní příbuzenství...“

„Ramsesi,“ řekla jsem stroze, „mluv k věci.“

„Ano, máti. Neočekávaně jsem měl dnes odpoledne volno, a tak jsem se rozhodl zúčastnit se této demonstrace. Znáš moje sympatie pro tuto kauzu...“

„Ano, můj milý.“ Přerušovat ostatní je hrubé, ale někdy je nutné Ramsese přerušit. Nebyl už tak zhoubně rozvláčný jako kdysi, ale měl občasné záchvaty, zvlášť když se snažil něco přede mnou skrýt.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Můžeš ty řetězy odložit, máti,“ odpověděl Ramses. „Dámy se rozhodly, že vytvoříme stávkové hlídky a doru-

číme panu Romeovi petici. Slečna Pankhurstová mi oznámila, že brzy budou rozdávat plakáty.“

„Nesmysl,“ vykřikla jsem. „Co je vede k tomu, že přijme delegaci? Ještě nikdy to neudělal.“

„Nedávno jsme získaly novou členku, která je jeho stará známá,“ vysvětlovala slečna Christabel. „Paní Markhamová nás ujistila, že bude kladně reagovat na její žádost.“

„Jestliže je to stará přítelkyně, proč nepožádala o rozhovor normální cestou... Ramsesi, neopírej se o to zábradlí, ušpiníš si kabát od rezu.“

„Ano, máti.“ Ramses se narovnal do své plné výšky sto osmdesáti centimetrů, cylindr k tomu přidával dalších třicet centimetrů. Musela jsem připustit, že dodává jistou důstojnost shromáždění, které se skládalo téměř výhradně ze žen. Jediným dalším mužským účastníkem bylo excentricky oblečené individuuum, které přihlíželo poradě vedoucích.

„Kdo je ten člověk?“ zeptala jsem se. „Nikdy jsem ho neviděla.“

„Velice snaživý mladý muž s oduševnělými očima. Ultra-poetický, superestetický, nevšední mladý muž,“ odpověděl Ramses.

Neubránila jsem se smíchu. Slečna Christabel se na mne pohoršeně podívala. „Je to bratr paní Markhamové, velký zastánce naší kauzy. Kdybyste se byla ráčila zúčastnit našich předchozích akcí, paní Emersonová, věděla byste to.“

Nedala mi možnost odpovědět, že mě na předchozí akce nepozvaly, a odešla s nosem nahoru.

„Myslím, že se chystají začít,“ řekl Ramses.

Utvořila se poněkud zubatá řada, byly rozdány plakáty. Na tom mém stálo: „Oběti mužského útaku!“

Shromáždil se malý zástup diváků. Muž s tvrdými rysy, stojící v první řadě, se na mne podíval a zavolal:

„Měla bys být doma a prát svému manželovi kalhoty!“

Ramses, který šel za mnou s plakátem „Hlasovací právo ženám hned!“ odpověděl hlasitě a s humorem. „Ujišťuji vás,

pane, že kalhoty manžela této ženy nepotřebují zdaleka tak vyprat jako ty vaše.“

Chodili jsme v sevřené řadě kolem brány Romerova domu. Brána byla zavřená, střežili ji dva konstáblové v modrých přilbách, kteří se na nás zvědavě dívali. Za záclonami zavřených oken se neobjevovaly známky života. Nezdálo se, že by pan Romer byl v náladě přijmout petici.

Když jsme se vraceli zpátky, přiběhla slečna Christabel a vytáhla Ramsese z řady. Pochopitelně jsem šla za nimi. „Pane Emersone,“ zvolala, „počítáme s vámi.“

„Pochopitelně,“ přitakal Ramses. „A k čemu vlastně?“

„Paní Markhamová se chystá donést petici do domu. My dámy se shromáždíme kolem konstábla vlevo od brány a zabráníme mu tak, aby ji zastavil. Myslíte, že byste mohl zadržet toho druhého policejního důstojníka?“

Ramses zvedl obočí. „Zadržet?“ opakoval.

„Nemusíte samozřejmě použít násilí. Jen udělat paní Markhamové cestu.“

„Udělám, co budu moci,“ zněla odpověď.

„Výborně! Buďte připravený, už jdou.“

A šly. Rojnice žen kráčela rameno na rameni kolem nás. Byl jich asi jen tucet – zřejmě vedoucí. Dvě dámy v čele procesí byly vysoké a statné, obě třímaly těžké dřevěné plakáty s feministickými hesly. Za nimi jsem zahlédla velký, avšak vkusný klobouk, zdobený květinami a péry. Skrývá se snad pod ním ta slavná paní Markhamová, na níž tolik záleží? Jediný, koho jsem poznávala, byla paní Pankhurstová, uzavírající průvod.

Musela jsem jim uhnout z cesty, když klusaly kolem. „Ted!“ zvolala Christabel, vzrušením celá rudá v obličeji. Pochodující ženy obklopily překvapeného konstábla vlevo od brány, zaslechla jsem žuchnutí a výkřik, když jeden z dřevěných plakátů přistál na jeho helmě.

„Co to děláte?“ vykřikl jeho společník a vyrazil bránit svého přítele. Ramses si před něho stoupl a položil mu ruku na rameno. „Prosím, zůstaňte, kde jste, pane Jenkinsi,“ vyzval ho laskavým hlasem.

„Pane Emersone, nedělejte to,“ zvolal důstojník žalostně.

„Vy dva se znáte?“ vyptávala jsem se. Nepřekvapilo mě to. Ramses měl spoustu užitečných známostí. Policejní důstojníci patří k těm počestnějším.

„Ano,“ řekl Ramses. „Jak se má váš malý chlapec, Jenkinsi?“

Jeho hlas byl příjemný, postoj uvolněný, ale nešťastný konstábl byl postupně přitlačován na zábradlí. Věděla jsem, že si Ramses stačí sám, a otočila jsem se, abych se podívala, jestli dámy nepotřebují mou pomoc při „zadržování“ druhého konstábla.

Muž ležel na zemi, tahal za helmu, kterou měl naraženou přes oči, a brána povolila prudkému tlaku delegace. Vedena oběma velkými dámami a poeticky oděným džentlmenem došla ke dveřím domu.

Musela jsem obdivovat jejich strategii a vojenskou přesnost, s jakou ji uskutečnily, pochybovala jsem však, že se delegace dostane dále. Už se ozývaly policejní píšťalky, dupot běžících nohou a výkřiky „Co se to tu děje?“ Dostavily se posily. Paní Markhamová se buď vymlouvala nebo byla oklamána. Kdyby Romer souhlasil, že přijme petici, nebyla by tato násilná strategie vůbec nutná. Dveře domu byly docela jistě zamčené a Romer zřejmě nemínil dát svému komorníkovi příkaz, aby je odemkl.

Dveře se však náhle otevřely. Zahlédla jsem na okamžik bledou, překvapenou tvář sluhy, než jej zakryla pronikající síla. Dav pronikl dovnitř a dveře se za ním zavřely.

Venku se věci nevyvíjely tak dobře. Půl tuctu uniformovaných mužů přišlo na pomoc svým obleženým kolegům. Tvrdě se pustili do žen, odtahovali je, několik jich dokonce srazili na zem. Rozhořčeně jsem zvedla slunečník a chystala jsem se vyrazit vpřed, když mě uctivě, ale pevně uchopily silné ruce.

„Ramsesi, okamžitě mě pusť,“ zvolala jsem.

„Počkej, máti, slíbil jsem to otcí.“ Natáhl nohu a konstábl, který se objevil za mnou, se s překvapeným výkřikem zapotácel.

„Takže ty jsi to slíbil otci, co? Zatraceně,“ zaklela jsem. Avšak frustrace a pevný stisk paží mého syna mi zabránily v dalších projevech.

Konstábl, kterému Ramses podrazil nohy, se pomalu postavil. „Sakra,“ poznamenal. „To jste vy, pane Emersone? Nepoznal jsem vás v tom podivném úboru.“

„Postarejte se, prosím, o mou matku, pane Skugginsi.“ Ramses mě pustil a začal zvedat ležící dámy. „Opravdu, pánové,“ poznamenal mrazivým, nesouhlasným tónem, „takhle se Angličané nechovají.“

Následovala chvilka klidu. Muži v modrém rozpačitě šoupali nohama, dámy si upravovaly oděv a dívaly se zuřivě na policisty. Překvapilo mě, když jsem spatřila paní Pankhurstovou a její dceru, domnívala jsem se, že vešla dovnitř s ostatními vedoucími delegace.

Pak si jeden z policejních důstojníků odkašlal. „To je všechno hezké, pane Emersone, ale co pan Romer? Tyhle dámy násilně vstoupily do...“

„To je neoprávněný předpoklad, pane Murdle,“ vysvětloval Ramses. „Nebylo použito násilí. Dveře otevřel sluha pana Romera.“

V tomto strategickém okamžiku se dveře znovu otevřely. Nebylo pochyb o identitě muže, který stál na prahu. Právě tak nezaměnitelný jako jeho zjev byl i jeho zvučný hlas, který mu právem získal pověst jednoho z nejlepších řečníků Anglie.

„Pánové, dámy..., prosím o vaši pozornost. Souhlasil jsem, že vyslechnu petici své drahé přítelkyně paní Markhamové za podmínky, že se vy ostatní bezodkladně a v klidu rozejdete. Konejte svou povinnost, seržante.“

Za ním jsem zahlédla vesele květovaný klobouk, pak se dveře s energickým zabouchnutím zavřely.

Hlas paní Pankhurstové první přerušil ticho. „Tak tedy,“ zvolala triumfálně, „přece jsem vás ujistila, že to paní Markhamová zvládne. Pojdme, milé dámy, můžeme se ctí ustoupit.“

A dámy tak učinily. Dav, zklamaný krotkým zakončením, následoval jejich příkladu.

„Půjdem, máti?“ Ramses mě vzal za paži.

„Hm,“ řekla jsem.

„Prosím?“

„Zpozoroval jsi něco neobvyklého na...?“

„Na čem?“

Rozhodla jsem se nezmiňovat o svém podivném tušení. Když si Ramses nevšiml ničeho neobvyklého, pravděpodobně jsem se mylila.

Měla jsem si to lépe rozmyslet. Málokdy se mýlím. Jedinou útěchou, že jsem nepromluvila, bylo, že i kdyby mi byl Ramses uvěřil, tak konstábl určitě ne. A v době, kdy bych byla někoho zodpovědného přinutila, aby se řídil mou radou, byl by už zločin spáchán.

• • •

Než jsme došli domů, už se úplně setmělo, padal drobný déšť. Gargery na mne čekal. Otevřel dveře, než jsem mohla zazvonit, a vyčítavým hlasem mi oznámil, že ostatní členové rodiny už na nás čekají v knihovně.

„Jdeme snad pozdě na čaj?“ zeptala jsem se a podala jsem mu slunečník, plášť a klobouk.

„Ano, madame. Pan profesor je velmi nervózní. Kdybychom si bývali byli jistí, že je pan Ramses s vámi, nedělali bychom si takové starosti.“

„Promiňte, že jsem vás zapomněl informovat,“ omlouval se Ramses a přidal svůj klobouk na hromadu šatstva v Gargeryho náručí.

Pokud chtěl být sarkastický, tak se zbytečně namáhal. Gargery se zúčastnil několika našich malých dobrodružství a velmi si je užíval. Teď se za nás cítil odpovědný a byl nevrlý, když nebyl informován o našich aktivitách.

Šli jsme rovnou dovnitř, aniž bychom se převlékli, a našli jsme ostatní shromážděné kolem čajového stolu. Můj